

[Indenrigs- og holligministeren.]

lejren undervisning i forskellige nyttige skolefag, der senere kan komme de unge til nytte.“

Det ærede medlem må indrømme mig, at det ikke er uden grund, når jeg ikke er helt sikker på, at de motiver, som har fyldt vore militærnægterlejre, allesammen er så guld-hjertede, som det ærede medlem har villet give det udseende af i sin fremstilling i dag.

Det ærede medlem spurgte: Hvilken tjenestetid vil de civilværnepligtige kunne risikere at få efter de forhold, som råder nu? Jeg kan sige, at de vil kunne få den tjenestetid, der svarer til den længste tjenestetid for folk, der indkaldes og senerehen bliver sat til befalingsmandsuddannelse; det vil altså sige 20—21 måneder. Jeg finder, at det er i overensstemmelse med de hensyn, demokratiet har at beskytte i denne sag, at der pålægges dem, der ikke vil tage den opgave op, som demokratiet stiller sin ungdom, en sådan tjenestetid.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Karlundborg) gjorde nogle bemærkninger om, hvad en udvalgsbehandling især skulle dreje sig om. Han talte om kasereringsforholdene, og han ville gerne vide, om det virkelig er rigtigt, at arbejdsvilkårene er af den karakter, at en typograf i sin tid med rette kunne betegne det som en slags øllebrødsbarmhjertighed. Jeg vil gerne herom sige, at det er mit indtryk, at således som det er i øjeblikket, er der altfor mange fordele knyttet til at gå militærnægtervejen. Især er det klart, at hvor forlægninger ligger i nærheden af ens hjemstavn, f. eks. Gribskov i forhold til København, er der og vil der altid være en del fordele knyttet til det, og kun ved at bytte om på mandskabet fra Gribskov og Øksbøl kunne man sikre, at disse fordele ikke længere var tilstede.

Jeg takker for den tilslutning, som et flertal i det høje ting har givet lovforslaget.

Jeg vil gerne til slut sige, at det, der er det afgørende for mig — det er vel egentlig det stærkeste svar, som det er muligt at give de ærede ordførere, der har været negativt indstillet til lovforslaget —, er, at jo mere samfundet får brug for, at ungdommen skal påtage sig soldatens forpligtelser og soldatens vilkår, des mere nødvendigt er det, at samfundet udruster sig med midler til, at færre og færre kan unddrage sig fællesskabets forpligtelser. Derfor mener jeg ikke, at tiden er inde til lempelser. Om de folk, som af ideelle grunde ikke vil påtage sig militærtjeneste, har jeg kun at sige, at jeg forstår deres motiver, men jeg må også forlange, at deres motiver er så stærke, at de er villige

til at påtage sig den længere tjenestetid for at kunne leve op til deres idealer, for også de skylder os jo at være med til at sikre samfundet imod, at der kommer nogle med på militærnægterholdet, som ikke har motiver til at være der.

Johs. Christiansen: Jeg vil gerne knytte et par bemærkninger til den højtærede indenrigsministers tale. For det første må jeg afvise, at de synspunkter, som jeg fremsatte før, skulle være af negativ karakter. Jeg var ikke klogere, end at det, jeg gjorde mig til talsmand for i forbindelse med loven om civil arbejdspligt, netop tilsigtede noget meget positivt, bl. a. at det arbejde, som disse unge mennesker bliver beskæftiget med, er til virkelig gavn for det samfund, som beskæftiger de unge. Det troede jeg ministeren havde forstået, og derfor må jeg forundre mig over den bemærkning, at min indstilling til forslaget var negativ.

Jeg er lige ved at kunne takke ministeren for udtalelserne vedrørende mit forslag om en kommission. Jeg forstod i hvert fald på ministeren, at han ikke absolut vil afvise det, men at han foreløbig vil afvente og se, hvor lidt eller hvor meget der bliver drøftet i det udvalg, der nu skal se på lovforslaget. Ja, det udvalgsarbejde, der nu skal foregå, vil vel hovedsagelig koncentrere sig om det, lovforslaget går ud på, og det er jo en, jeg vil ikke sige lille, men i hvert fald begrænset del af, hvad hele loven omhandler. Jeg tror fremdeles, at de synspunkter, der i dag er fremsat om denne sag, tilsammen vidner om, at der i loven om civil arbejdstjeneste er problemer af en sådan rækkevidde og et sådant omfang, at de meget vel kunne fortjene en grundigere overvejelse i en kommission, således som jeg foreslog. Jeg vil håbe, at det, at ministeren ikke ganske afviste forslaget, må være udtryk for, at han, hvis man senere fra administrationens side skulle finde, at der stadig står problemer tilbage, som er uafklarede, da vil tage tanken op. Tvinge ministeren til at ned-sætte en kommission kan jeg jo desværre ikke.

Jeg har ikke udtalt mig mod bestemmelsen om, at ministeren kan forlænge tjenestetiden, hvis den almindelige — og hermed mener jeg den gennemsnitlige — tjenestetid bliver forlænget. Det er jo i overensstemmelse med lovens indhold og ånd. Det, jeg udtalte, højtærede minister, var, at hvis der er enheder indenfor forsvaret, der får deres tjenestetid forlænget betydeligt udover, hvad der er gennemsnitstjenestetid for militæret som helhed, så skulle dette ikke